

Adults en acció

Nº 40 Juny 2014 Associació Zitzània

Opina!

digues-hi la teva!

Explica't!

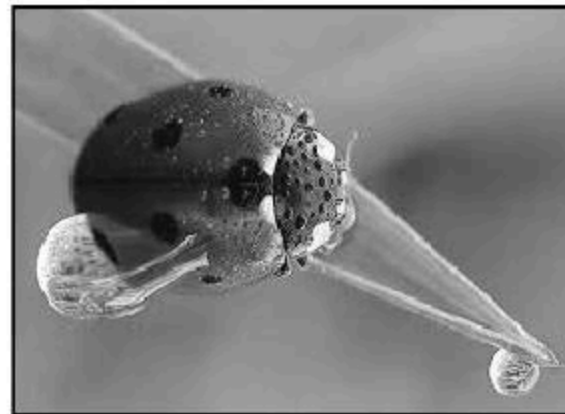
Fes sentir la teva veu!

Aquest és el teu espai!!

índex

Editorial	3
Racó literari	4
Activitats de l'escola	29
L'hora de les emocions	31

editorial

“Per la primavera
quin dolç frenesí!

De nit s'apaivaga
però ve el matí
i tota s'altera
la sang presonera,
gota de robí.

Robí de tumbaga,
presó de platí.

Pel dit s'acarrera,
amunt fins a la fi.

El sol l'embriaga,
li encén el magí.

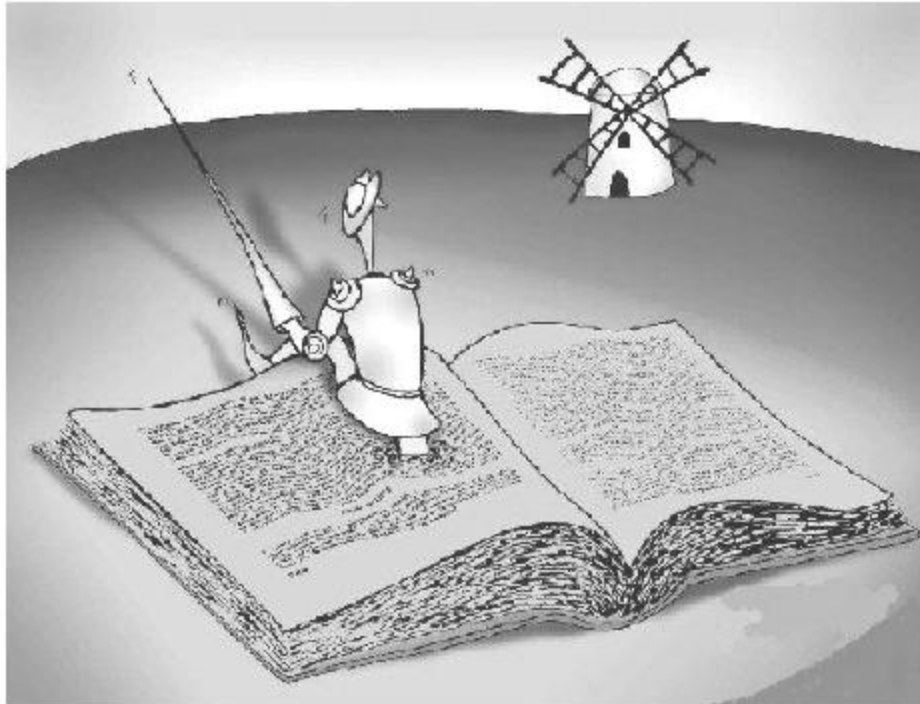
Des del cim on era,
volà al meu jardí”.

De: Joan Oliver i Sallarès,
Pere Quart (Sabadell 1899– Barcelona 1986)

A: *Bestiari* (1937)
“Coccinel·la”

L'enhorabona a tots/-es els/les guanyadors/-es dels Jocs Florals 2014! Aquí teniu els textos que ens han arribat abans del tancament d'aquest número de final de curs.
Bon estiu i bones lectures !

Comissió de Revista

Racó Literari

VULL VIURE AL CAMP!

Nosaltres, els alumnes d'Instrumental I, hem estat parlant de si ens agradava més viure al camp o a la ciutat i hem arribat a la conclusió que preferim viure al camp i no a la ciutat. Ara us direm el perquè:

Pensem que s'hi viu millor. Per què? Perquè al camp hi ha menys gent i els nostres fills poden jugar al carrer sense tants perills. Nosaltres també podem jugar amb ells. No hi ha tantes carreteres ni carrers amb cotxes. Per això no hi ha tanta contaminació. Al camp es respira un aire més sa.

Ah! i al camp podem fer una barbacoa i menjar a l'aire lliure. I sabeu... el menjar també és més sa. Pots tenir un hort i conrear tu mateixa els aliments que després et menjaràs. També ens agrada perquè hi ha rius, i això ens agrada.

Quan t'aixeques al matí, obres la finestra i respires aquest aire tan sa... I veus les flors dels camps i els arbres... Mmmm.... Quina olor!

Pensem que vivint al camp no tens tants problemes.

Això sí, un camp on no hi hagi animals salvatges. Els únics animals que volem són els de granja. Aquí podem tenir vaques, conills, porcs, xais, cavalls, un gos, un gat...

Que bé, les vaques ens donen llet, les gallines ens donen ous, els conills, ens els podem menjar, els xais, uff, amb els xais podem celebrar "la festa del xai".

Fins i tot podem muntar a cavall. Que bé, no?

En definitiva la ciutat ens mareja, el camp és molt millor per a nosaltres i també per als nostres fills.

Instrumental I
Can Deu

TOWN VS. COUNTRY

When I was young I lived in the town. I don't like the town because there, I was breathing dirty and thick air. I saw some big buildings and small houses. The town doesn't have any grassy field, any meadow... In the town I was unhappy every day. I was very sad, I heard the noises of the cars, the noises of the machines. I couldn't sleep well. There, I didn't have any friends, and I couldn't see the stars, the sun or the moon.

Fortunately, now, I live in the country. I like it so much!!! Because here are a lot of trees and some animals, it's fantastic! Here, I can see the sun, the moon and the stars every day. I drink clean water and I breathe very well because the air is clean. I listen to the birds, I listen to barks of the dogs. Here, I'm so happy!!!

The country has got grass, flowers, stones and sand. Here I feel good and I can sleep very well every night.

Today, I'm two thousand years old. I'm a millennial tree. Tomorrow, I will die because the people from the town will come here to build a big shopping centre.

They will kill me and kill the country animals. It is unfair.

Good bye, see you soon in heaven.

Noelia Fontdevila Barranco
Anglès 2 Matí

LA VIDA DE UN ÁRBOL

En el centro de un gran bosque hay un hermoso y robusto árbol, con sus frondosas ramas que hunde sus raíces profundas en las entrañas de la tierra, balancea su alta copa entre las nubes del cielo.

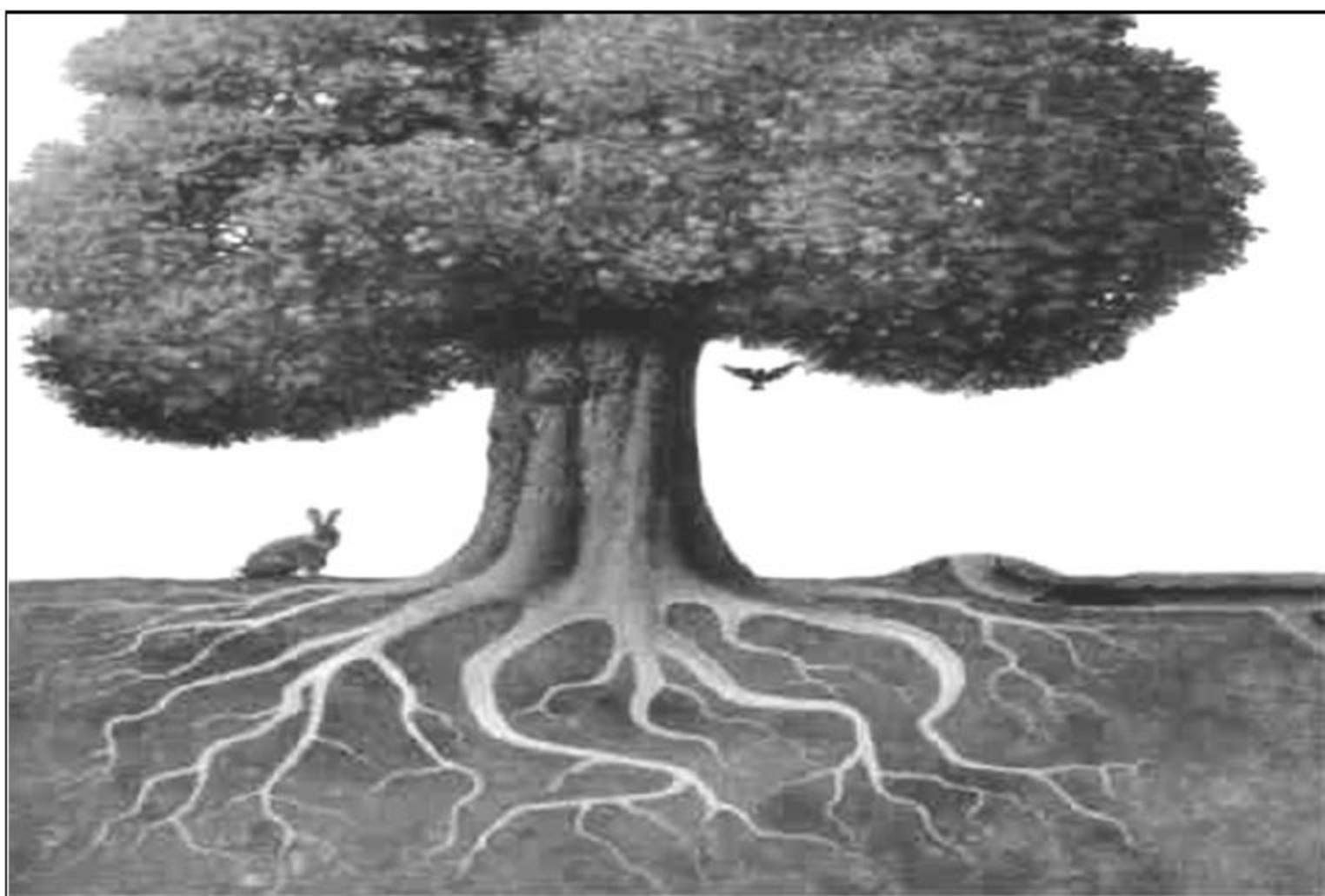
Ha presenciado la vida de ciervos, zorros, ovejas, cabras, liebres, conejos. Y de toda clase de insectos, también ha servido con sus ramajes a las palomas torcaces, lechuzas, cuervos, urracas, alondras, mirlos, gorriones; que cantan en primavera, verano, otoño.

Pero un día el hombre lo ve, y sin dudarlo un instante con una hacha y moto sierra que lleva, empieza a darle hachazos hasta que le hace tambalear primero y después con la moto sierra acaba derrumbarlo causando un estruendo ruido en su caída.

Lo llevan a una serradora, lo pasan por la sierra, lo hacen tablones, después va a formar parte de los muebles del hogar, que usamos cada día, sillas, mesas, camas, armarios, también en transportes públicos, barcos, aviones, autobuses, etc. También, sus ramajes sirven para hacer barbacoas, donde se asan toda clase de carnes, verduras, y también para hacer "*els calçots*" que tanto nos gustan.

Por último en un ataúd que acompañara al último viaje.

Juana Lafuente
Compètic I
Can Deu

L'ALZINA DEL VENT

De la vida va néixer,
i de la terra ha crescut,
amb el sol va créixer,
i les branques s'abracen a tu.

A la vora del camí,
va brotar aquest arbre,
i l'aigua el va cobrir,
les arrels per enganxar-se.

Passejant per la serra,
enfilats pels camins,
trobem un gran arbre,
dintre d'aquests massís.

És un arbre monumental,
que es va obrir camí,
on creixia i creixia,
i centenari va sortir.

Mercedes de las Heras
GES II. Vespre

RHONDA

Assegut a la barra d'un club de jazz de Harlem prenent un daikiri, em sentia completament delirat per una sensual veu. La veu de la cantant de jazz que, movent el seu estilitzat cos vestit amb un preciós vestit daurat, contemplava un públic igualment bocabadat. Tot i ser de raça blanca, la seva manera de cantar era pràcticament idèntica a les típiques cantants de R&B afroamericanes. La seva mirada intentava explicar alguna cosa...

Quan va acabar la cançó, la banda que la acompanyava va marxar darrera de l'escenari, però ella va seure tota sola en una taula que hi havia a un racó. Mentre encenia una cigarreta, el cambrer li va servir una beguda. Jo continuava contemplat-la fins que, ella va reparar en mi. Vaig dissimular una mica, però tot i així, la vaig tornar a mirar de reüll. Amb un mig somriure, va assentir amb el cap, convidant-me a seure amb ella. No vaig dubtar ni un segon. Vaig seure davant d'ella i em vaig presentar.

Em va dir que es deia Rhonda, Rhonda Johnson i, suposo que pel meu accent, va endevinar que no era americana. Em vaig interessar pel seu passat, ja que, els seus grans ulls castanys plens de perspiciàcia, demostraven haver viscut una vida interessant. Va néixer a Arizona, on encara vivia el seu pare, però va venir a viure a Brooklyn quan tenia vint anys.

Allà va conèixer un home que li va donar una mala vida, ja que, estava ficat al món de les drogues i les apostes i fins i tot, l'havia maltractat físicament. Tres anys de convivència van ser suficients com per agafar les seves coses i marxar del pis del Bronx que compartien.

Sempre havia demostrat tenir una bona veu per cantar i des de feia dos anys es dedicava a cantar en aquell club de jazz. Vivia tota sola, amb l'única companyia del seu gat. De moment, no volia tornar a conviure amb cap home. Podia tenir l'home que volgués, però encara no havia arribat el seu príncep blau. Jo li vaig dir que la seva sort podia canviar ben aviat i ella, enarcant una cella perfectament depilada em va dir que potser sí.

Li vaig preguntar si no havia provat sort amb alguna discogràfica i ella em va contestar que no volia saber res de discogràfiques, que els maleïts productors no farien una altra cosa que explotar-la i aprofitar-se d'ella només per omplir de bitllets les seves butxaques. No, no... Ella era un esperit lliure. Li agradava cantar en aquell club, el contacte directe amb la gent. Allò la feia sentir-se realment viva.

Li vaig preguntar si podia convidar-la a una altra copa, cosa que va acceptar de bon grat i vam continuar parlant, aquesta vegada sobre mi. Mentre li explicava que era allà de vacances i la meva avorrida vida a Barcelona ella m'escoltava atentament amb el cap lleugerament tombat i un somriure que podria ben bé fondre el més gran iceberg.

Després d'haver parlat ben bé durant una hora amb ella, vaig marxar del club. Mentre passejava tranquil·lament, podia contemplar les llums de Nova York reflectides al riu Hudson. No deixava de pensar en la Rhonda... Em va captivar des del primer moment. Quan vaig arribar a l'hostal, vaig pujar a la meua habitació i em vaig ficar al llit pensant que l'endemà potser em compraria un disc de jazz.

Christian Expósito
GES II. Vespre

MASAI MARA

Bella arquitectura
Hem contemplat cels i arbres
blaus i verds, perfum de festa
bona olor de la terra
que ens enamora.

Núvols blancs riuen al cel
Espigades flors miren al sol
quan el cel clareja, la llum és pura.
Avui encara el seu record perdura.

Hem escoltat la veu del vent,
l'escoltem, però no la veiem
ens parla de cançons i secrets
mentre juga amb els cabells.

Bella arquitectura
Hem contemplat cels i arbres
blaus i verds perfum de festa
bona olor de la terra
que ens enamora.

Sonia Martínez
GES II. Matí

WE ARE NEVER HAPPY

LIVING IN THE CITY,
LIVING IN A TOWN,
LIVING IN A VILLAGE,
IN A FLAT OR IN A HOUSE

THEY ALL ARE POSSIBILITIES
WE CAN HAVE INTO ACCOUNT.

TWO MICE MEET IN THE COUNTRY
AND COMPARE THEIR LIFESTYLES:

THERE ARE MORE FACILITIES IN THE CITY THAN IN THE COUNTRY.

THERE'S MORE WORK IN THE COUNTRY THAN IN THE CITY.

I LIKE ALARM CLOCKS BETTER THAN COCKS.

AT DAWN
THE SUN STRETCHES.

FROM MY WINDOW I SEE
THE DEW ON THE GRASS SHINE,
LIKE A CARPET OF DIAMONDS.

I OPEN MY WINDOW
AND THE FRAGRANCE IMPREGNATES THE BEDROOM,
A GOOD SMELL OF WET GROUND,
ROSEMARY,
THYME,
WILDFLOWERS.

THEY ARE PERFUMES TO WAKE UP THE FOREST.

I LIKE THE FRAGRANCE OF WET GROUND AND GRASS. I LOVE NATURE. BUT I
ADORE HAVING A VIEW OF A LARGE, URBAN PARK. I LIKE THE MIXTURE OF
CITY AND COUNTRY. IN SUMMER, PEOPLE FROM THE CITY GO FOR A WALK,
TO THE BEACH OR TO BAR TERRACES.

HOWEVER, YOU CANNOT PERCEIVE SPRING SO MUCH IN THE CITY.
SPRING IS BEAUTIFUL IN THE COUNTRY. IT IS VERY COLOURFUL AND
FRESH GRASS AND FLOWERS ARE BORN. IN SPRING, THE COUNTRY-
SIDE IS GREEN, WHERE THE WIND BRINGS VERY NICE SMELLS. I SEE
TREES WITH INTENSE GREEN LEAVES. TOWNS ARE NOISY AND DIRTY,
INSTEAD.

WELL, THE CITY IS WHERE MANY PEOPLE LIVE AND THE NOISE IS VERY LOUD.
THERE IS A LOT OF STRESS IN THE CITY WHERE I LIVE, IT'S TRUE.

I AM QUIET IN THE COUNTRY. I AM VERY HAPPY HERE.

Anglès 1. Tarda

LA CIUDAD Y LA SOLEDAD

La ciudad es un lugar lleno de luces multicolores y sonidos ensordecedores, que al paso de la gente pueden pasar desapercibidos. Pasa así por la costumbre y porque ya estamos familiarizados con el entorno. Pero todo ello coexiste con la soledad de la persona en un mundo de acero y hormigón.

La condición de las personas en un entorno tan majestuoso es a veces de ignorancia, en el contenido de los objetos y de desinterés por el resto de personas.

La pregunta sería: ¿Por qué no hay familiaridad o cordialidad entre todos los habitantes?

Primero no hay familiaridad porque no somos congéneres entre nosotros y la cordialidad no existe, porque no hay ninguna relación entre dos ciudadanos que viven en extremos opuestos de la ciudad.

Es todo lo contrario a lo que sucede en un pequeño pueblo, donde mayormente todo el mundo se conoce. El conocimiento puede ser por los apodos o por mote, en la ciudad sabremos el nombre del vecino de puro milagro y mucho menos sus preocupaciones.

El momento en que tenemos tiempo libre salimos a toda prisa buscando el campo y el pueblo de los familiares. Buscamos el aire puro, el buen comer. Además de lo dicho anteriormente, esa familiaridad y cordialidad que en la gran ciudad no sabemos encontrar y que aunque podríamos crearla, el trabajo, estrés no lo permite. Todo lo que el entorno puede darnos no es suficiente para obtener lo que nos gustaría a pesar de que tenemos todas las comodidades para conseguirlo.

Cuanto más grande sea la ciudad mayor será la soledad de sus habitantes y el desconocimiento entre los mismos, solo de tanto en tanto hay reuniones de gente en fiestas populares o eventos de carácter lúdico.

El comportamiento del ser humano varía según el entorno en el que vive, si reside en un barrio de nivel económico alto, tienen cierta cultura pero a la vez mayor desconfianza con sus congéneres. Los que viven en barrios humildes tienen esa clase de cultura algo más baja, acompañado de ese aire campechano que permite algo más de cordialidad.

¿Podremos algún día tener el privilegio de vivir en una ciudad, disfrutar de la construcción de los edificios, de los personajes que conviven en ellos, de los centros cívicos, de la relación de diferentes culturas y etnias?

Crescencio Madrigal
GES I. Matí

CARPE DIEM

— Hello, butterfly, what are you doing here?

— I stopped here to have a rest while I'm thinking.

The ant also had taken a rest, because she was the queen ant, and her species, "Bourbon" allowed it. Through her experience, she had taken contact with other butterflies before, although those who were not like her looked more evolved.

— What are you thinking about? — she asked .

— There are some giant beings in the garden next door and they are excited talking about something I don't understand. They are using words like corruption, money, stress...

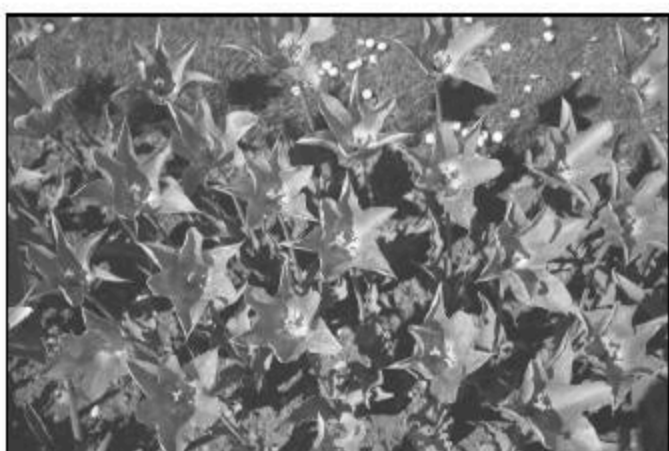
— Well, they are humans. They always do the same.

— How do you know?

— I have been here for years, always listening to the same story, they talk and talk; they complain, but do nothing about it. Maybe you will not see it, said the ant in an enigmatic way, although she knew it was going to be this way.

— I would like to know as much as you do, said the butterfly, not knowing how short her life was.

— I don't know if it's worth it. I advise you to enjoy this lovely spring day, while you can fly, you never know if we will have this chance again. And I leave you now, just in case they took my position in the colony, as I smell a riot. you don't know how hard is to be someone.

Juan F. García Rodríguez

Anglès 3. Tarda

NO ENS DECIDIM!!! TERRIBLE SITUACIÓ!

Viure al camp relaxat,
Això és vida, quina felicitat!

Viure al camp, quina pena,
No podem anar al cinema.

A la ciutat, quantes coses per visitar,
Al camp, quin paisatge per admirar!

Al camp, respirem aire pur.
A la ciutat, persones a l'atur.

Al camp la llum dels estels.
A la ciutat la llum dels fanals
Les dues són fantasia
en bona companyia.

Al camp no hi ha delinqüència
I a ciutat, molta paciència,
Al camp els animals viuen en llibertat
A la ciutat, l'home viu preocupat.

Al camp, al càmping arribaràs.
A la ciutat a la piscina aniràs.

Quin problema!! Què hi farem?
Ciutat o camp, ja hi pensarem...!

Català Inicial. Tarda
Concòrdia

TOT TÉ AVANTATGES I INCONVENIENTS

A català fem "La casa".
Som "ratolins de ciutat":

- Tu vius a Terrassa.
Nosaltres vivim a Sabadell.
Terrassa, BONA raça!;
Sabadell, BONA pell!

Totes les races són bones.
No importa el color de la pell:
ni la d'ella, ni la d'ell.
Importen les persones:

Homes i dones,
nenes i nens,
de Ca n'Oriac, de Can Puiggener...
vivim on ens agrada;
i si no és així, allà on podem.

Arribats d'Amèrica, de l'Àfrica,
de la pròpia Europa o bé d'Àsia,
que són els nostres continents,

només una viu a una casa;
a blocs de pisos els altres.

Però tots compartim comarca,
la comarca del Vallès.

Ja ho va dir en Pere Quart,
el poeta del *Bestiari* interpretat:

"En ma terra del Vallès
tres turons fan una serra,
quatre pins un bosc espès,
cinc quarteres massa terra.
'Com el Vallès no hi ha res!'".

Tenim veïnes i veïns.
Podem jugar o anar al camp de futbol.
Tenim a prop el Taulí;
també el riu Ripoll,
gens lluny d'aquí;
per Can Deu trobem bosc;

pel centre, més soroll.
No hi ha platja,
però hi ha barques,
si vols gaudir del parc Catalunya, o tens gos.

Al centre cívic, a la biblioteca,
pel teu compte o a l'escola
pots aprendre.
A la millor a Sabadell has trobat feina.

Potser t'agrada passejar,
però, si cal, tren, autobús, taxi
pot agafar qui els pagui,
en comptes de córrer o caminar.

També tenim "El Corte Inglés",
però si el que no tenim són diners,
no hi comprarem res de res...

Tot té avantatges
i inconvenients.

Català Inicial. Vespre
Can Puiggener

LA TORRE DEL AGUA

Nosotras hemos visitado La Torre del Agua.

La Torre del Agua es un símbolo de Sabadell.

Sabadell tiene muchos edificios y algunos rascacielos.

También tiene plazas, parques infantiles, mercados, escuelas, institutos, universidades, etc.

Castellano Inicial. Tarda
Can Puiggener

LAS 4 ESTACIONES

El bosque nos gusta mucho, está lleno de árboles altos y bajos.

En Primavera los árboles están llenos de muchas flores de colores. Hay muchos animalitos que juegan en los árboles.

En Otoño los árboles están sin hojas, el cielo gris y los animalitos están en sus casa porque están tristes.

En Invierno los árboles tienen frío y las hojas están congeladas.

El Verano tiene muchos colores. Los árboles tienen mucha sed y los animales están contentos.

Instrumental II. Tarda
Can Puiggener

LAS LLANURAS EXTREMEÑAS

Era una cálida mañana del mes de julio. Amanecía un sol radiante entre las montañas rocosas y las grandes praderas. Bajo las sombras de los altos chopos pastaba el ganado.

En los anchos prados corrían y jugueteaban los terneros. Con su pelaje marrón y aterciopelado se confundían con el pastizal.

Cuando empieza a caer el rocío del atardecer, marchan tranquilamente hacía los corrales, para pasar la oscura noche, rumiando pacíficamente.

En el silencio de las altas cumbres, se espera a la luz de la luna, el peculiar canto del búho.

Amapola

THE BRIDGE

It's seven o'clock in the morning on a foggy day in New York and the traffic camera catches an old taxi. The taxi is driven by Aaron Sandler. Aaron started with a simple service today: drive to Brooklyn and take a passenger to the airport. Before crossing the bridge, he stopped and took a coffee at Farrington café.

In the café, Aaron remembers the tragic story that happened to his grandparent when he built the bridge, in 1879. A typical working day his grandfather John was going to work to the bridge.

When John was in the bridge talking with his friend about a football match of the past weekend he fell in the water. At that moment there was no security at work and a lot of workers died.

When Aaron finished his coffee he was a little sad. He looks at the bridge and starts to drive to the bridge.

Toni Oliva Serrano
GES II. Vespre

LA CIUDAD

Yo vivía en Punjab una ciudad de la India. En esta ciudad hay muchos edificios muy altos, llamados rascacielos. Es una ciudad muy bonita porque hay mercados, parques, iglesias, restaurantes y cines. También hay monumentos, universidades, una escuela de bolsa, hospitales, hoteles con piscina y campos para la agricultura.

Punjab me gusta mucho en invierno.

No me gusta que haya tráfico, mucho ruido y contaminación.

Ahora vivo en Sabadell, una ciudad cerca de Barcelona. Es bonita, hay muchas tiendas, parques, hospitales y servicios.

Rakesh
Castellà Inicial. Tarda
Can Deu

EL ENCUENTRO

Hacía rato que caminaba siguiendo la insinuante línea del camino, de pronto, al salir del recodo, lo vi totalmente estático de no ser por el ligero movimiento causado por la brisa de la mañana o quizás estuviera un poco sorprendido de verme en esas fracciones de segundo como yo de verlo a él, aunque me dio la sensación de prepotente, me senté a su lado, en principio no dijo nada, como cuando vas en el tren y alguien se sienta a tu lado sin dejar caer ni los simples buenos días, cada uno sumido en sus pensamientos, intentando sabotear el íntimo y natural deseo de conocer, de iniciar al menos un dialogo que nos haga más ameno el trayecto, ser cómplices por unos momentos de lo humano. A veces sin saberlo ocurre y se da esa conexión telepática que al desconocerla reprimimos y callamos y cuando menos lo esperamos, nuestro posible interlocutor se levanta para apearse en la próxima estación. Así nos pasan las personas, como las estaciones y los días, sin darnos cuenta.

Me apoyé sobre él, majestuoso como estaba, cargado de años eso sí, de historia y experiencias, cargado de múltiples ramas como brazos estirados tocando el cielo, sentí que podía aprender de tantos años de experiencia, siglos tal vez que dieran respuesta a mis preguntas, que aclararan mis dudas. Permanecí a su lado inmóvil recostado en su impresionante tronco, dando descanso a mi ser y rienda suelta a mis pensamientos, no me corté, con su contacto empezó a transmitirme una cierta energía que me hacía comprender muchas cosas incomprensibles. Intenté recordar mi árbol genealógico inmenso como él. ¿De donde venía? Tantas y tantas personas que sin saberlo habían hecho posible que yo estuviera ahora aquí sentado a su lado, protegido de los veraniegos rayos solares por su sombra, tal vez ninguno seamos autóctono del lugar, qué más da, todos somos pobladores de una tierra que solo ocupamos temporalmente, es el hombre el que se empeña en catalogar y marcar fronteras, que importa cómo me llame o te llames, tu clase o mi raza que importa. Importa que colaboremos para el bienestar de nuestra corta estancia.

Ahora sé quién eres. Eres el árbol de la ciencia, el eterno aliado del hombre. Me gustaría parecerme a ti, impasible al paso de los años, dando cobijo a innumerables seres, purificando el aire, dando vida sin pedir nada a cambio. Lástima que el bosque no nos deje ver los árboles.

Rafael Miranda Gutiérrez
Majors de 25 anys

THE COUNTRY AT NIGHT

Nights in the country are unique.

I like their silence, interrupted by the sound of the leaves

Moving in the wind to play, or one cricket singing and singing songs.

Their color is black, intense black that makes me shudder.

When I look at the sky, black is lost in the blanket of stars in it.

The night I like in the summer is August 10.

It is a magical night where the stars are winning the battle of the dark.

Those little white dots you see in the sky become bright spots that slide and play with the clouds leaving his trail passing by.

I like to look at them, see how they fall down. It looks like the sky is crying.

The legend says they are the Tears of Saint Lawrence.

Antònia Esteve

Anglès 2. Tarda

TWO LIVES

WITH MY EARS, I CAN HEAR
I CAN SEE WITH MY EYES
WITH MY NOSY NOSE, I CAN SMELL
I CAN TOUCH WITH MY HANDS.

I CAN FEEL ALL OVER MY SKIN,
BUT ALSO WITH MY HEART
AND MY BRAIN, DEEP INSIDE,
BECAUSE THEY BOTH KNOW
WHAT I LIKE
AND WHAT I DON'T:

I'VE GOT MY LIFE IN THE CITY.

I HAVE GOT A VERY COMFORTABLE COTTAGE.

MY TOWN IS VERY BEAUTIFUL IN SPRING.

THE COUNTRY IS VERY NICE IN MAY. IT'S ABSOLUTELY COLOURFUL.

I HAVE GOT A SNAKE FROM MY COUNTRY IN MY FLAT.

SHEEP AND COWS EAT GRASS IN THE FIELDS.

I LIKE THE CITY BECAUSE THERE ARE MANY CULTURAL EVENTS GOING ON.

THE CITY IS AMAZING, BUT I CHANGE IT FOR THE COUNTRY. COUNTRY
LIFE IS PEACEFUL AND QUIET. I ADORE THE RELAXING MOUNTAINS.
THE SEA GIVES ME PEACE.

I LIKE WEEKENDS BECAUSE THEY ARE NOT STRESSING. I LOVE SPENDING THE
WEEKEND IN THE COUNTRY BECAUSE IT IS VERY, VERY CALM.

FOR ME, LIFE IN THE CITY IS STRESSING. I DON'T LIKE THE NOISE IN IT. I
LIKE GOING TO THE FOREST AND LISTENING TO THE BIRDS. TREES ARE
TALL AND THIN. MY HEART IS VERY HAPPY IN THE WOODS. I LIKE
SINGING IN THE COUNTRY BECAUSE I HEAR SPIRITS IN IT.

I LIKE THE COUNTRY BECAUSE IT'S VERY HEALTHY.

LIFE IN THE COUNTRY IS VERY HEALTHY INDEED. I LIKE ITS AROMA IN THE
MORNING. FLOWERS ARE REALLY BEAUTIFUL. IT'S VERY NICE AND THE
STARS SHINE MORE.

AT NIGHT, YOU SEE THE STARS! LIFE IN THE COUNTRY IS WONDERFUL!!! ON
SECOND THOUGHTS, I ALSO LIKE THE COUNTRY BETTER.

Anglès 1. Matí

DESTINY

7:45 am - One week since he has moved to one of the most famous cities of the world, New York. The Sun is bright and warm. It wakes him. He isn't bothered about it even if he was supposed to wake up one hour later, he likes it, he likes the feeling of the Sun on his skin. It's early, so he's calm, he doesn't need to take a short shower and leave to work in a hurry. He can take a relaxing bath, forgot everything for twenty or thirty minutes.

7:55 am - For the next fifteen minutes the sound of the water making waves and the humming of a catchy song are the only things you can hear. The next ten minutes you can still hear the water, but five minutes later the silence is the protagonist. He has fallen asleep.

8:45 am - Another twenty minutes after, the noise of a door closing is the last sound in the apartment. Now, he's running to the underground, wishing he can take the next train.

9:02 am - He whined at the sight of his socks not matching each other, clenching his teeth. It was ridiculous and embarrassing at the same time. He was starting to think that maybe it wasn't his day, or maybe the bad luck of few months ago was back.

What he didn't know is that destiny had a gift for him.

He really didn't know that this day, despite of these things, was going to be worth it. The story of his new life in New York was about to start.

Because he didn't know that the love of his life was in the next train.

Alba Roncero Serrano
Proves d'Accés a Cicles Formatius de Grau Superior.
Vespre

UN ÁRBOL MÁGICO

En un bosque hay muchos árboles. Pero estoy hablando del árbol especial. Este árbol me fascinó mucho cuando le vi. Tenía el tronco corto, grande y muchas ramas en una forma interesante. Todo el árbol era verde, tenía musgo. No tenía hojas.

Para otra persona este árbol puede ser ordinario. Pero para mí, fue mágico. Parecía un árbol del cuento. Un paisaje magnífico, hermoso, todo verde, todo en armonía. Tenía muchas ganas de tocarlo y sacar la energía positiva de él. Aunque para abrazar este tronco necesitas las manos de otras personas. Era tan grande.

Le toqué y me sentí muy bien, relajada, con mucha energía. No sé cómo explicarlo, pero me gustó mucho. Como si el tiempo se detuviera y yo estuviese soñando. Un rato fuera de la realidad. Disfrutaba mucho de este momento y pensaba en la buena influencia que nos ofrece la naturaleza.

L'ARBRE MIL·LENARI

Ja ha arribat la primavera
i l'alegria s'escampa
com el cant d'una cadenera.

L'arbre mil·lenari comença a florir
és quan més maco es troba,
perquè després sembla que torni a morir.

Al sortir el sol fa molta calor
i a sota l'ombra de l'arbre
és on s'està millor.

Quina pena que no duri ton l'any
perquè és la millor època
i quan se'n va tot es torna estrany.

Però mentrestant
gaudirem del camp
i farem passejades caminant.

David Mata Moreno
GES II Tarda

MY HOLIDAYS

My adventure begins taking a flight to New York. When I come to this great country I am impressed by the spectacular buildings.

My first route is to visit the Statue of Liberty, located south of Manhattan, Times Square and Wall Street.

The second day I visit Central Park and Ground Zero to see what has been left after the attack.

The third day I visit the Empire State where you can enjoy stunning views of the city, after walking down Fifth Avenue to see their shops and end the day going over the bridge Brooklyn.

I also recommend to go on a bus tour that lets you explore areas of the city we did not get time to visit.

Jose Manuel Benítez Píriz
GES II. Matí

EL MEU POBLET

Si tornés anys enrere no canviaria el lloc on vaig viure. En la meva infantesa jo veia el meu barri com un petit poble en un raconet d'una gran ciutat, on tothom ens coneixíem i les botigues eren petites i familiars. Recordo amb molta malenconia un quiosc que hi havia a prop de casa meva. El botiguer ens regalava caramels als nens i ens posàvem molt contents.

Moltes nits d'estiu anàvem a la plaça més gran i bonica del barri, les mares es portaven les seves cadires i parlaven entre elles i reien, mentre que els nens i nenes jugàvem a fet i amagar i a saltar a la corda, en aquella plaça plena de vida i d'alegria.

Quan sortíem del barri era tot diferent, hi havia molts cotxes i carrers molt grans, la gent ja no ens saludava, érem desconeguts en aquell lloc ple de grans comerços, parcs molt grans i bonics, on anàvem a fer un tomb o menjar-nos un entrepà. Però el que més m'agradava de la ciutat era l'època de Nadal, tots els carrers plens de llums de tots els colors, s'escoltaven nades i era com si aquell so sortís de l'aire impregnat de l'esperit del Nadal. Als grans comerços hi havia els reis i li portàvem la carta amb molta il·lusió, semblava tot sortit d'un conte.

Però tot i que m'agradava sortir, on realment em sentia còmoda era en el meu petit poblet, aquest lloc on la majoria de persones eren d'origen andalús, i per l'enyorança del seu poble una vegada a l'any hi havia una gran festa, on feien homenatge a la patrona del seu poble. Tothom esperava aquell dia amb gran il·lusió, anunciaven la festa amb trets a l'aire que despertaven tot el barri. A mitja tarda tots esperàvem a la porta de l'església la sortida de la patrona al so dels tambors i trompetes. Era preciós com la gent s'emocionava i aplaudia, tots seguíem el camí al darrere cantant i ballant, fins arribar al lloc de la gran celebració, al camp.

Allà en aquella llibertat, tots els veïns portaven menjar de casa i compartien el sopar amb tots, a l'aire lliure, amb la llum dels estels i la lluna, i la patrona, rodejada d'espelmes i flors precioses, que feien una olor agradable que quedava gravada a les ràfegues de vent de la nit, desprenia lluminositat. Després de sopar començava l'espectacle de balls, on les nenes, i jo entre elles, ballàvem amb els nostres vestits llargs amb farbalans i sabates de taló al compàs de la música, i els arbres ens acompanyaven, fent ballar les seves fulles per la carícia del vent. La gent ens aplaudia, i recordo aquell so de les picades de mans que ens feia tocar el cel d'alegria. Els pares ens miraven amb gran orgull i amb un somriure que els il·luminava els seus rostres, els seus ulls brillaven com dos estels quan veien les seves filles ballar, fent homenatge a la seva patrona tan estimada, del seu poble, que tant enyoraven.

Tinc molts records d'aquella època tan especial i bonica de la meva infantesa, en el meu barri que tant m'agradava, perquè caminant podíem arribar a la gran ciutat, i a uns pocs passos de casa meva hi havia l'entrada a un camp immens. A la primavera era preciós passejar per la natura plena d'arbres i flors, que agafàvem per fer un ram per als nostres pares, i escoltar el soroll del riu seguint el seu curs, la tranquil·litat que transmetia i la llibertat, el so dels ocells cantant i volant sobre els arbres.

Així que si tornés enrere no canviaria el lloc on vaig créixer, perquè ho teníem tot, camp, ciutat i el nostre poblet, que encara segueix existint, tot i que ja no el veig de la mateixa forma que abans, a través d'aquells ulls innocents d'una nena. Amb el pas dels anys tot ha canviat.

Eva Casado Montenegro
GES I. Tarda

NEW YORK

There is a city in the world
that everybody knows,
the land on you can see,
and your illusions can be.

Some people think
a powerful city is,
but in the center of the town,
most different cultures live.
People of all the world,
crowd and live its roads.

Skyscrapers in the sky,
like a sleep-giants watch.
The past of the days,
of the people and their souls.

Traffic in the streets,
as a anthill is,
but in the center of the town,
it's on its brain reside.

Big city of lights,
that in more hearts bright.
A city with a soul,
the Big Apple some call,
but everybody knows,
that its name is New York.

Gerard Villa
Proves d'Accés a Cicles Formatius de Grau Superior.
Vespre

NATURALEZA, LUGAR DE LIBERTAD

Lo que para algunas personas puede ser aburrido, para otras es tranquilo, todo depende del punto de vista de cada uno, como se suele decir “para gustos los colores”.

Ese lugar donde el límite de la mirada lo ponen las montañas, con sus rocas y tierra, que con su cima parece que toquen el cielo, una al lado de otra como buenas hermanas, siempre juntas haciéndose compañía. Que bonito verlas cuando la niebla las cubre con su manto de humo y cuando la nieve las viste de blanco en invierno, hasta que la niebla desaparece y el calor las desnuda, cuando el sol las acaricia con sus manos.

Un lugar amplio y a la vez acogedor, lleno de vida y fuerza. Con grandes árboles que bailan al compás del viento, y son cobijo de los pájaros, que se acunan en sus grandes brazos y se arropan con sus hojas. Pájaros que vuelan libres y desprenden sonidos melódicos con sus cantos, anunciando el amanecer y cantándole a la vida.

El río siguiendo su curso por el camino que se ha hecho, saltando y esquivando obstáculos, hasta llegar a su destino. Con su agua quitándole la sed a los seres vivos que habitan por donde él pasa, y dando vida a otros que viven en él.

Que lugar tan hermoso y lleno de vida, con sus singulares olores que impregnan de pureza y frescor todo a su alrededor, llena el aire con su aroma limpio que se extiende por todos los rincones. Flores perfumadas de todos los colores, que decoran y llenan de alegría ese lugar. Donde muchas criaturas han hecho de él su casa, seres vivos que se refugian y viven en ese lugar tan especial, dándose compañía y armonía, tranquilidad y libertad.

Este lugar donde el dinero no vale nada, que te lo da todo sin pedir nada a cambio, simplemente que no lo dañes, con eso se conforma.

Que bonita es la naturaleza, gran lugar lleno de vida, de tranquilidad que sosiega tu espíritu y llena de pureza tu alma, dejando tu mente en libertad.

LABERINTO DE HORMIGÓN

Llevas la luz a tu noche,
Cuando la natural se aleja al atardecer,
Llenas de ruidos tus calles,
De voces, de música. Quizás de estrés,
Estrés que se aleja en tus plazas,
Cuando la gente se sienta a leer.

Eres vieja y eres joven a la vez,
Pues día tras día No dejas de crecer,
Escondes la riqueza, y la pobreza la dejas ver,
Dos caras diferentes que la gente, consciente
O inconsciente Ha aprendido a tener.

Pasear por tu laberinto, es perderse en tu ser,
Es robarte con miradas la cultura que guardas en fortalezas,
Y de otras que muestras en tu pared,
Es sentir tus religiones, que aun en sus templos mantienes en pie,
Es la historia de la gente, que años atrás te dio tu nombre.

Para algunos eres una cárcel, para otros el edén,
Algunos desean salir de tu laberinto cuando
Llevan mucho tiempo en él,
Otra gente en cambio, jamás dejaría de perderse en él.

Luis Tijeras Fernández
GES I. Vespere

DOLÇA FLOR DE L'ESPERANÇA

I m'observes en la nit,
I em guies en la foscor.
Deixant enrere el Gebre,
Il·luminant la matinada.

I em fas retornar il·lusions,
entre les branques dels arbres,
per sobre dels somnis,
per damunt de les muntanyes.

I em fas retornar el somriure,
bella flor de l'alegria,
que destaca entre els altres,
esclatant en l'esperança.

Dolores Páez
Català Llindar. Vespre

EL BOSQUE

Saliendo de la ruidosa ciudad, contemplé como mi alma se iba calmando.

Al ver los primeros árboles, mi corazón se emocionó. ¡Qué hermoso es ver esa perfecta alfombra verde! ¡Cómo el dulce olor de las flores te transmite serenidad y armonía!

Andando durante mucho tiempo, por un pequeño camino, noté como el silencio, era música en mis oídos.

¡Qué paz más absoluta en este pequeño paraíso!

A lo lejos vi unas montañas, aún se podía reconocer en sus picos el blanco de la nieve. El contraste era hermoso.

¡Qué perfecta es la naturaleza! ¡Quién pudo hacer tan bello paisaje?

Me sentí dentro de un cuadro y se repetían las preguntas ¿Quién..., cómo...? ¡Tan perfecto paisaje...!

Los animales se escondían ante mi inoportuna presencia. Noté que me miraban con miedo y me sentí invasora.

Al pasar un rato meditando caí en la cuenta de cómo una hermosa pradera, un simple árbol despertaban en mí miles de emociones.

Me sentí culpable por no apreciar, a menudo, las grandezas que nos ofrece la naturaleza.

Sandra Marcela Medina Rodríguez
GES I Tarda

Activitats de l'escola

SORTIDA DE FINAL DE CURS AL MNCATEC

El 27 de maig hem realitzat la tradicional sortida de final de curs, organitzada pel Departament de Ciències. Enguany, a diferència dels darrers cursos, ens hem decantat per una visita de caire cultural, concretament al Museu de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya ubicat a Terrassa.

S'han efectuat diferents visites guiades per grups amb diferents temàtiques (La fàbrica tèxtil, Tot és química i Nanotecnologia).

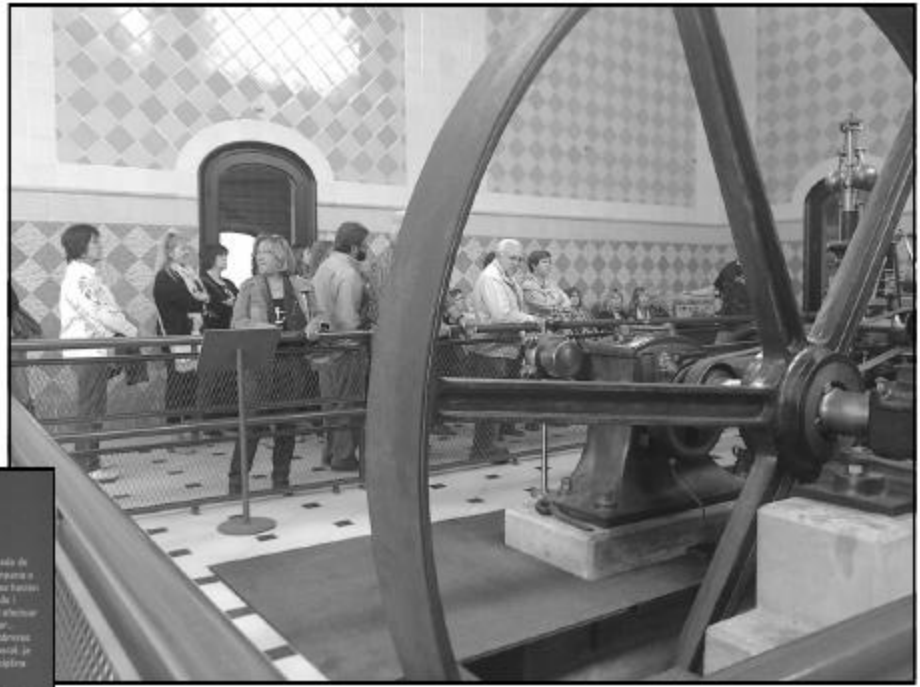
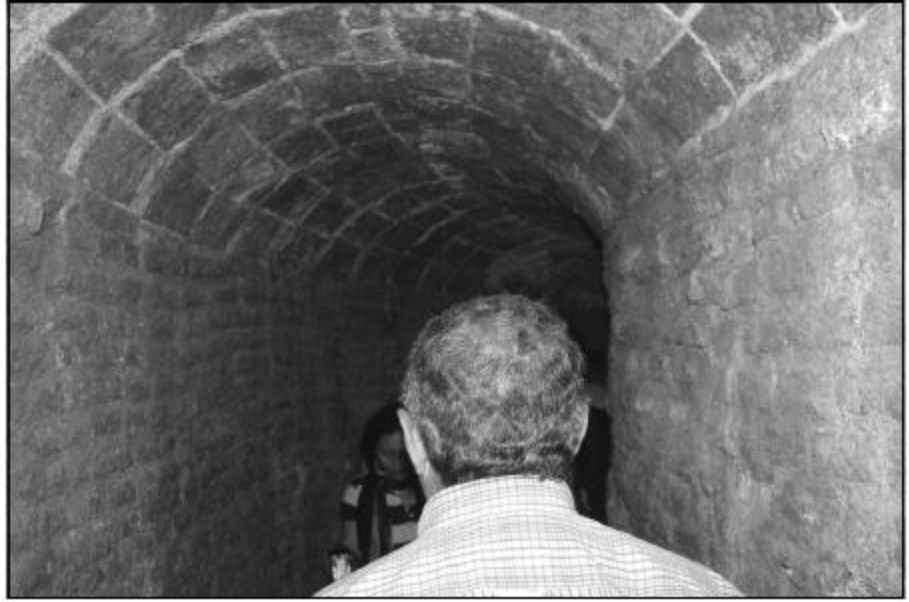
Ha anat molt bé i, finalment, el temps també ens ha acompanyat. Després de la visita hem pogut anar al Parc de Vallparadís i gaudir d'una estona més relaxada envoltats de natura.

“Soroll de telers, soroll de diners”

Els empresaris o fabricants, nucli de la burgesia industrial que invertia el seu capital en la indústria, controlaven les fàbriques i les institucions, i defensaven els seus interessos econòmics i socials.

Los empresarios e fabricantes, núcleo de la burguesía industrial que invertía su capital en la industria, controlaban las fábricas y las instituciones, y defendían sus intereses económicos y sociales.

L'hora de les emocions

ESCRIURE PER COMUNICAR

Núria Esponellà, escriptora de les comarques gironines, llicenciada en filologia catalana que ha estat molt directament vinculada tant a l'ensenyament a primària com a secundària, és col·laboradora habitual en premsa i ràdio i s'interessa pels temes referits als conflictes vitals humans, els sentiments contradictoris i la possibilitat de donar plenitud a les situacions crítiques de la vida. Actualment la seva feina gira a l'entorn de l'escriptura, a més de col·laborar amb entitats educatives, associacions culturals i mitjans de comunicació. Imparteix tallers d'escriptura per a joves i adults.

En aquesta secció d'aquest número que ha resultat ser pràcticament un monogràfic sobre els nostres Jocs Florals 2014 reproduïm un article seu publicat a la Revista de Girona núm. 223 de març-abril de 2004.

“L'escriptura, en el meu cas, neix d'una necessitat, d'un desig profund. Jo escric per comunicar i per crear històries vives. M'interessa més emocionar el lector que entretenir-lo simplement. Ara bé, considero que el sentiment ha de passar pel sedàs de la tècnica. Crec que les dones escrivim amb l'objectiu de construir històries des de perspectives diferents. No ens fa angúnia reconèixer l'efecte balsàmic i terapèutic de l'acte d'escriure. Ens interessa aprofundir en la psique, obrim possibilitats de reflexió i de sensibilitat més directes. Personalment quan escric m'interessa tot: les paraules, l'estructura, el ritme narratiu, el to; però perquè una història m'interessi, primer m'ha de captivar a mi. Si em bellugo dins el món de la poesia, dono predomini al ritme i a les idees que vull expressar. Penso que en tots els gèneres és bàsic dominar el llenguatge i la tècnica, per tant, procuro aplicar la racionalitat que la distància narrativa requereix. La passió d'escriure és com la de viure: pot conviure amb altres, encara que acaba essent la més exigent.

Les dones que escrivim hem heretat una cultura produïda per homes “amb fortuna i educació”, com deia M. Aurèlia Capmany, on s'han silenciades moltes veus, des d'Hildegarda de Bingen fins a Simone Weil. Això hauria de ser una anècdota però ha deixat llast en molts aspectes. Si bé és cert que hem trencat tòpics com el de la fragilitat o de la passivitat, tenim més dificultats que els homes per aconseguir aquella “cambra pròpia” que reclamava Virginia Woolf. El món dels crítics és aclaparadorament masculí i escriptores com Teresa Pàmies han hagut d'esperar molts anys a ser reconegudes pel poder polític. Per a mi és més important el reconeixement del lector, perquè l'amor sempre neix entre éssers que es troben en les mateixes condicions”.

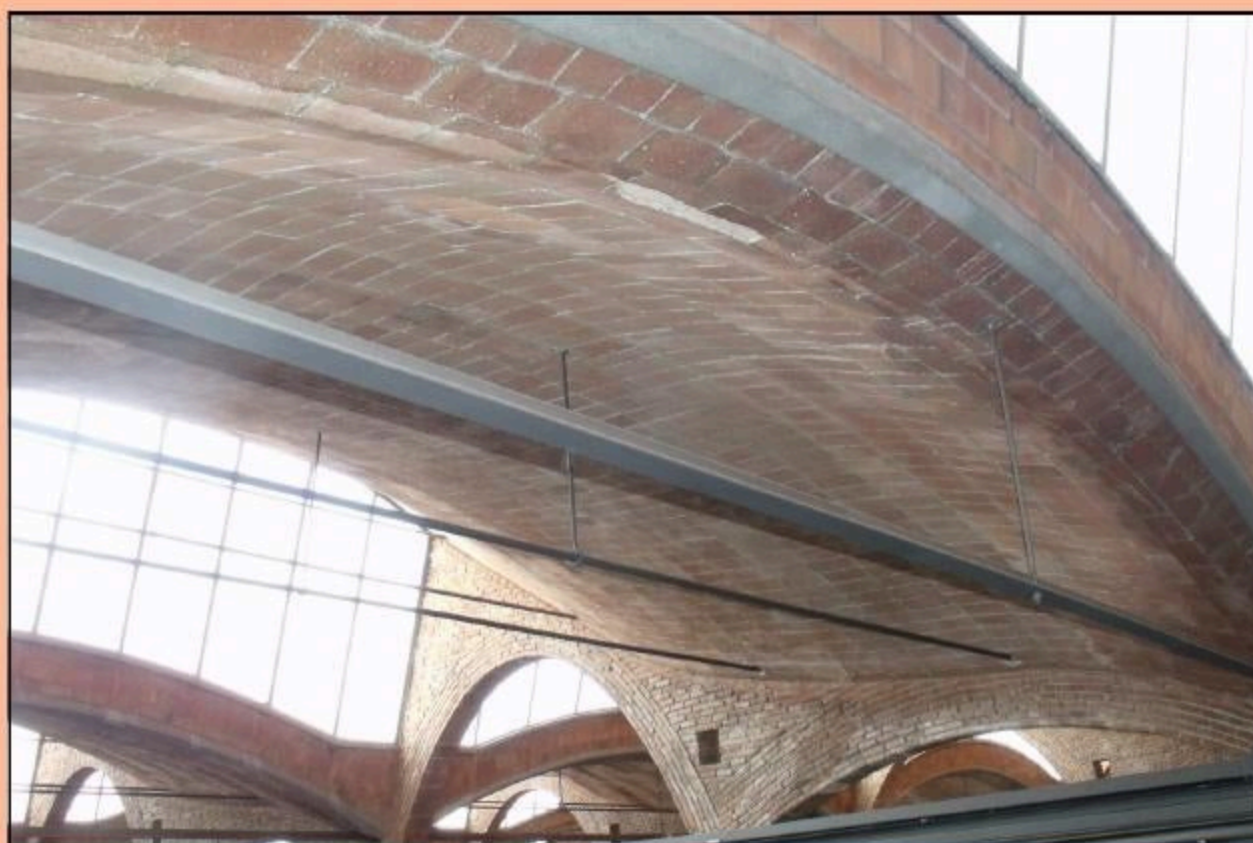

Foto: Josep Plantada Batet

Zitzània

CONCORDIA
ESCOLA D'ADULTS